

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci žalobce a) X., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, žalobkyně b) X, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, žalobkyně c) X, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, žalobkyně d) X, nar. 14. X, státní příslušnost Ukrajina, všichni t. č. X, všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., identifikační číslo 45768676, Kovářská 939/4, 190 00 Praha – Libeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-11/ZA-ZA08-ZA17-2014, a ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-8/ZA-ZA08-ZA17-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci a), c) a d) pocházejí z města Poltava na Ukrajině, žalobkyně b) se již narodila na území České republiky. Žalobce a) se považuje za Ukrajince, žalobkyně b) je původem Gruzínka, má však ukrajinské státní občanství. Město Poltava leží v Poltavské oblasti severovýchodně od středu Ukrajiny, zhruba 350 km východně od Kyjeva. Město není a nikdy nebylo zasáжено konfliktem probíhajícím na východě Ukrajiny v Luhanské a Doněcké oblasti. Do České republiky žalobci a), c) a d) přicestovali v roce 2012 a požádali neúspěšně o azyl. V březnu roku 2015 však byla žalobcům vzhledem k nepřehlednosti situace na Ukrajině a vzhledem k tomu, že v té nebylo možno zcela vyloučit přelití konfliktu z Luhanské a Doněcké oblasti do dalších oblastí Ukrajiny, udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců. Jelikož se bezpečnostní situace na Ukrajině stabilizovala a je zjevné, že konflikt na východě Ukrajiny tzv. zamrzl (demarkační linie /line of contact/ se dlouhodobě neposouvá – viz např. mapku na <http://reporting.unhcr.org/sites/default/files/UNHCR%20Ukraine%20Fact%20Sheet%20-%20October%202017.pdf>), žalobcům již nehrozí v případě návratu do Poltavy skutečné nebezpečí vážné újmy, a proto žalovaný dne 29. 5. 2017 rozhodl (rozhodnutí č. j. OAM-11/ZA-ZA08-ZA17-2014 a č. j. OAM-8/ZA-ZA08-ZA17-2014), že se žalobcům doplňková ochrana neprodlužuje.

Proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-11/ZA-ZA08-ZA17-2014, a ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-8/ZA-ZA08-ZA17-2014, podali žalobci žalobu, v níž namítali, že důvody, pro které jim byla v březnu roku 2015 udělena doplňková ochrana nadále trvají (dle některých novinových článků citovaných v žalobě došlo podle žalobců dokonce k „*zostření situace*“ na Ukrajině) a že stále nelze vyloučit rozšíření konfliktu z Luhanské a Doněcké oblasti do dalších oblastí Ukrajiny, a proto by jim doplňková ochrana měla být prodloužena. Dále žalobci žalovanému vytkli, že se odmítl zabývat všemi listinami (cizojazyčnými články a fotografiemi) předloženými žalobkyní c), jakož i to, že nedostatečně zhodnotil možnosti vnitřního přesídlení a nepřihlédl k zájmu nezletilých žalobců b) a d), kteří potřebují vyrůstat ve stabilním prostředí. Ze všech výše uvedených důvodů žalobci požadovali, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadená rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á**.

Předně je třeba zdůraznit, že žalobci v žalobě nezpochybňovali závěr žalovaného, že nesplňují zákonem stanovené podmínky pro udělení azylu, domáhali se však udělení doplňkové ochrany z důvodu probíhajícího konfliktu na východě Ukrajiny.

Dle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), bude doplňková ochrana udělena cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (definované v odst. 2 citovaného ustanovení) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je

státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště [k tomu srov. též podmínky udělení doplňkové ochrany dle čl. 2 písm. f) a čl. 15 směrnice 2011/95/EU /dále též „kvalifikační směrnice“/]. Jak již bylo uvedeno výše, za vážnou újmu žalobci považovali především vážné ohrožení svého života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu, tedy důvod podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu [resp. dle čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice].

Z pohledu doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS) nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze mezinárodní nebo vnitrostátní ozbrojený konflikt na území země původu žadatele, o jehož existenci, jakož i o tom, že splňuje definici tohoto pojmu, jak ji vymezil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. ledna 2014, Diakité, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39, není v případě Ukrajiny pochyb, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážná újma v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu válečného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ovšem ozbrojený konflikt nemá na území, z něhož žadatel pochází, charakter tzv. totálního konfliktu [což v případě Ukrajiny nemá (viz níže)], musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on. Nic z toho žalobci neprokázali.

K otázce aktuální situace na Ukrajině z hlediska posouzení ohrožení daným ozbrojeným konfliktem se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát. Z poslední doby lze zmínit např. usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Azs 381/2017 – 29, ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 Azs 253/2017 – 35, ze dne 6. 11. 2017, č. j. 7 Azs 302/2017 – 26, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 297/2017 – 22, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4 Azs 161/2017 – 38, ze dne 23. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 – 23, ze dne 5. 10. 2017, č. j. 10 Azs 141/2017 – 38, ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 249/2017 – 23, etc. Ve všech těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud akcentoval, že konflikt na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny (Luhanská a Doněcká oblast), přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Tyto závěry jsou platné i ke dni vydání tohoto rozsudku a korespondují s aktuálním veřejně dostupnými zprávami o situaci v oblasti (srov. např. <http://reporting.unhcr.org/sites/default/files/UNHCR%20Ukraine%20%20Operational%20Update%20-%20October%202017.pdf> či <https://www.gov.uk/foreign-travel->

advice/ukraine

a

https://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/ukrajina_bezpecnostni_situace_na_vychode_1.html).

Žalobci pocházejí z Poltav, která je od Doněcku a Luhansku vzdálen cca 500 km (Poltavská oblast ani přímo nesousedí s Luhanskou či Doněckou oblastí). Poltava, která je plně pod kontrolou centrální vlády v Kyjevě, nebyla a není konfliktem nijak významně dotčena a žalobci tuto skutečnost ani v žalobě nezpochybňují (neoznačili žádný závažný incident, který by se měl v Poltavě v současnosti odehrát). V případě běžné kriminality se žalobci mohou obrátit o pomoc na státní orgány Ukrajiny. Nejvyšší správní soud v minulosti jasně deklaroval, že Ukrajinu není možno považovat za zhroucený stát neschopný vykonávat základní státní funkce (usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 – 30, bod 24) a že ukrajinský právní systém poskytuje obětem kriminální činnosti či hrozeb právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 Azs 8/2011 – 69, či usnesení téhož soudu ze dne 28. 4. 2014, č. j. 5 Azs 19/2013 – 45, bod 30).

Poltavská oblast není považována za oblast nebezpečnou ani českými orgány veřejné moci (viz např.

https://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/ukrajina_bezpecnostni_situace_na_vychode_1.html) a i Nejvyšší správní soud nepovažuje regiony ve střední (či jižní) části Ukrajiny za nebezpečné (srov. např. rozsudek ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 Azs 253/2017 – 35, rozsudek ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 293/2017 – 30, bod 16). Žalobci však trvají na tom, že nadále nelze vyloučit přelití konfliktu z Doněcké a Luhanské oblasti do Poltavské oblasti. Žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro ně z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině však v žalobě netvrdili [Na tomto místě je vhodné připomenout, že branná povinnost je sama o sobě zcela legitimní požadavkem státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34). Již z tohoto důvodu nemůže odmítání nástupu vojenské služby samo o sobě představovat důvod pro udělení azylu, a to zejména není-li spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženským vyznáním. Současně se nejedná ani o takovou skutečnost, která by mohla představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a hrozba odvodu do armády spojená s povinností zapojit se do válečného konfliktu proto nepředstavuje ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. Tyto závěry Nejvyšší správní soud setrvale zaujímá i ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na Ukrajině (viz např. v usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 – 24, ze dne 25. 5. 2015, č. j. 10 Azs 79/2017 – 32, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Azs 381/2017 – 29). Taktéž případné trestní stíhání (či trest odnětí svobody) za odepření nástupu k výkonu vojenské služby nelze považovat samo o sobě ani za skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 37/2016, body 10 a 11, či usnesení téhož soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, bod 14)]. K tomu soud uvádí, že obecně nelze zcela vyloučit žádnou variantu vývoje konfliktu na Ukrajině, při rozhodování o udělení doplňkové ochrany je však třeba vzít v úvahu pouze varianty

pravděpodobné (reálné). Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že konflikt na východě Ukrajiny tzv. zamrzl, demarkační linie (line of contact) zůstává dlouhodobě stabilní a nic nenasvědčuje tomu, že by mělo dojít k rozšíření konfliktu do jiných částí země. Žalovaný přitom své závěry založil dostatečném množství relevantních, přesných, aktuálních a důvěryhodných informací o situaci v zemi původu žalobců (připomenout lze zejména zprávu Freedom House z ledna roku 2017, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. ledna 2017 a informace Amnesty International pro rok 2017), kteří žalobci v žalobě nezpochybnili a lze je tak považovat za dostatečné (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2047, č. j. 9 Azs 293/2017 – 30, bod 17). Jakékoliv další dokazování bylo za shora popsaného stavu nadbytečné. Ostatně v řízení před soudem žalobci doplnění dokazování provedeného žalovaným nepožadovali (viz protokol o jednání na listech číslo 69 až 70). Již vůbec pak nelze žalovanému vytýkat, že neprováděl dokazování různými novinovými články, neboť novinové články nejsou relevantním zdrojem informací (shod. bod 36 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37), nadto žalobci správnímu orgánu neozřejmili, jak konkrétně se předkládané listiny vztahují k jejich osobám.

Vzhledem k tomu, že Poltavská oblast, z níž žalobci pocházejí, nebyla dosud nepokoji na východě Ukrajiny významně zasažena, resp. nic nenasvědčuje tomu, že by v případě návratu mohli být žalobci jako civilisté vystaveni reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku nestabilní situace v Doněcké a Luhanské oblasti, popř. na Krymu, není možno žalovanému vytýkat, že se nezabýval možností vnitřního přesídlení žalobců, kteří v Poltavě vlastní nemovitosti a mají tak kde bydlet (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2047, č. j. 9 Azs 293/2017 – 30, bod 25). Obecně je však možno konstatovat, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že zhoršená situace se týká pouze části východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 14. 4. 2015, č. j. 10 Azs 17/2015 – 51, popř. rozsudek ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, bod 20).

Ekonomické důvody (resp. nepříznivá ekonomická situace v zemi původu) a s tím související těžké životní podmínky nejsou relevantní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2010, č. j. 8 Azs 16/2010 – 79, usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27, usnesení ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 231/2017 – 24, či usnesení ze dne 25. 10. 2017, č. j. 4 Azs 161/2017 – 38, bod 12).

K námitce, že žalovaný nepřihlédl k zájmu nezletilých žalobců b) a d), kteří potřebují vyrůstat ve stabilním prostředí, je třeba nejprve uvést, že rozhodnutím o neprodloužení doplňkové ochrany není ukončován pobyt žalobců na území České republiky. Žalobci mají možnost upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců (tento úmysl ostatně žalobci avizovali při jednání dne 4. prosince 2017). I kdyby však

žalobci byli nuceni území České republiky opustit, nelze přehlížet, že se budou vracet do země původu a mohou si tam opět vytvořit sociální vazby, jak to učinili při příjezdu do České republiky. Ostatně žalobci prokázali, že jsou schopni se dobře přizpůsobit novému prostředí, když se zcela nedávno přestěhovali z Pardubic do Prahy. Soud samozřejmě nepopírá, že každé přesídlení rodiny z místa na místo (či přímo ze země jedné do země jiné) je spojeno s jistou mírou tvrdosti, dopady případného návratu do země původu na psychiku žalobců však budou srovnatelné s dopady jejich rozhodnutí opustit vlast a vycestovat na území České republiky a nelze je proto hodnotit jako neúnosné. V podrobnostech soud odkazuje na přílehlavou argumentaci žalovaného na straně 7 rozhodnutí (prvý odstavec) ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-8/ZA-ZA08-ZA17-2014.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl závěru, že žalovaný rozhodl správně, pokud žalobcům doplňkovou ochranu neprodloužil, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelná. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění rozhodnutí je též seznatelné, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a námitkami žalobců a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Po žalovaném nelze požadovat, aby podrobně popisoval, co je obsahem jednotlivých zpráv založených ve správním spise, s nimiž se žalobci v průběhu řízení prokazatelně seznámili a proti nimž nevznikli žádné relevantní výhrady. I kdyby se však o mělo jednat o vadu žalovaného rozhodnutí, rozhodně by se nejednalo o vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Ve spise však dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného je. V této souvislosti je vhodné připomenout, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí (nejde o literární kvalitu odůvodnění rozhodnutí), ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí např. v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil, proč žalobci nesplňují podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany, soud se s jeho věcně správnými a zákonnými závěry ztotožňuje, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).

Žalobci nebyli v řízení úspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Závěrem soud pro případ, že by se žalobci domáhal překladu rozsudku do svého mateřského jazyka, zdůrazňuje, že z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny „je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. prosince 2017

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. V.